Περιγραφή: Ο Μπατάιγ ολοκληρώνει το "Γαλάζιο του ουρανού" τον Ιούνιο του 1935, παραμονές του Ισπανικού Εμφυλίου. Κυριαρχεί ο ερωτισμός και ατμόσφαιρα πολιτικής τραγωδίας, σε μια αφήγηση γυμνή και χωρίς διάκοσμο, "αντι-λογοτεχνική". Η δράση τοποθετείται ανάμεσα στο Λονδίνο, το Παρίσι και τη Βαρκελώνη.

1935-1957. Χρειάζεται να περάσουν δύο δεκαετίες μέχρι να δει το φως ένα σκάνδαλο, ένα σοκ για τους κατά παράδοση "μισοκοιμισμένους αναγνώστες μυθιστορημάτων". [...]

Στο βιβλίο, όπου ο συγγραφέας έρχεται αντιμέτωπος με τον κυκλώνα της ιστορίας, αντανακλώνται μια δική του προσωπική ηθική και ερωτική κρίση στις αρχές της δεκαετίας του 30, οι προβληματισμοί του για τον φασισμό, η έννοια του ιερού και η απουσία του θεού, οι αναζητήσεις του στα θέματα του ερωτισμού, της ψυχανάλυσης και της ψυχοπαθολογίας. Ένας πρόχειρος κατάλογος από το Γαλάζιο είναι εύγλωττος: αγωνία, σύμπλεγμα ευνουχισμού, κατάθλιψη, εμμονές, μεγαλομανία, φετιχισμός, σαδομαζοχισμός. Τρέλα. Το μέτρο της δικής του "τρελής λογοτεχνίας" είναι η αταξία, η βία ως βάση της τέχνης που βρίσκει το βηματισμό της "μέσα από αλλεπάλληλες καταστροφές". [...]

<u>Δείτε ανάλυση του έργου:</u>

http://www.24grammata.com/wp-content/uploads/2012/05/Galatsanu-Bataille.pd

ΜΠΑΤΑΙΓ ΖΩΡΖ

(Γαλλία, 1897-1962) μετά από μια νεανική έντονη μυστικιστή διάθεση, ασχολήθηκε με τον Νίτσε, την ψυχανάλυση, τη φιλοσοφία, τη θρησκεία, τη θεολογία, την ανθρωπολογία και συναναστράφηκε τους υπερρεαλιστές χωρίς ποτέ να προσχωρήσει καθαρά στις γραμμές τους. Παρακολούθησε τα μαθήματα του Alexandre Kojeve για τον Hegel, ο οποίος μαζί με τον Νίτσε και τον μαρκήσιο ντε Σαντ θα γίνει ένας από τους άξονες αναφοράς της σκέψης του.Το 1924 διορίζεται στην Εθνική βιβλιοθήκη της Γαλλίας.Το 1928 δημοσίευσε με ψευδώνυμο την Ιστορία του ματιού (ελλην. έκδ. ¶γρα 1980). Ασχολήθηκε συστηματικά με την έκδοση ή τη συμμετοχή σε διάφορα περιοδικά : Documents (1929-30), Critique Sociale (1933), Minotaure (1932-33), και κυρίως με το Acephale, που ίδρυσε με τον ζωγράφο Andre Masson (1936).Το 1935, την περίοδο του Λαϊκού Μετώπου, ιδρύει την πολιτική ομάδα " Αντεπίθεση " (" Contre Attaque ") με τους Andre Breton (προσωρινή συμφιλίωση), Paul Eluard, Pierre Klossowski, Benjamin Peret και τον Yves Tanguy.Το 1936 ιδρύει το Κολέγιο Ιερής Κοινωνιολογίας με τον Roger Caillois και τον Michel Leiris.Γράφει την Έννοια της δαπάνης (1933), την Εσωτερική Εμπειρία (1934 - μετά τη μύησή του σε

ανατολικές μεθόδους), το Γαλάζιο τ' ουρανού (1936), τη Μαντάμ Εντουαρντά (1937 - με το ψευδώνυμο Pierre Angelique - ελλην. έκδοση ¶γρα, 1980), το Περί Νίτσε (1943 - που μαζί με τον Ένοχο και την Εσωτερική Εμπειρία θα αποτελέσουν το Αθεολογικό ¶θροισμα), τον Αρχαγγελικό (1944), το Αλληλούια (1947), τη Θεωρία της θρησκείας (1948), τον Αββά Γ. (L'Abbe C., 1950). Το 1946 ιδρύει το περιοδικό Critique που η έκδοσή του θα συνεχιστεί και μετά το θάνατό του το 1962.Το 1950 γράφει τον πρόλογο στο Ζυστίν ή Οι ατυχίες της αρετής του μαρκήσιου ντε Σαντ.Το 1955 γράφει το Η προϊστορική ζωγραφική : Λασκώ ή Η γέννηση της τέχνης, το 1957 το Η λογοτεχνία και το κακό (ελλην. έκδοση Πλέθρον, 1979) και το 1961 Τα δάκρυα του έρωτα (ελλην. έκδ. Νεφέλη, 1981).Το 1962 πεθαίνει στο Παρίσι. Το 1966 και το 1967 ο J. J. Pauvert εκδίδει δύο σπουδαία πεζογραφήματά του που δεν είχαν δημοσιευτεί όσο ζούσε : Η μητέρα μου (ελλην. έκδοση ¶γρα, 2001) και Ο Νεκρός (ελλην. έκδοση ¶γρα, 1981).Το 1971 οι εκδόσεις Gallimard αρχίζουν την έκδοση των πολύτομων Απάντων του, με δημοσιεύσεις πολλών άγνωστων γραφτών του, με φροντίδα του Michel Foucault, του Maurice Blanchot κ.ά.